

Agost 2023

“Dona, gran és la teva fe! Que es faci tal com tu vols” (Mt 15,28)

Jesús es dirigeix cap a la regió de Tir i de Sidó, en terra estrangera. Després de molta activitat, cerca amb els seus una mica de descans, i potser desitja també solitud, silenci, un temps de recés i de pregària. De sobte, els encalquen els crits d'una dona, de la qual –com tampoc d'altres personatges dels Evangelis– no en sabem el nom. La seva presència incomoda i destorba els deixebles, que imploren a Jesús que l'escolti per fer-la marxar: “No fa més que cridar darrere nostre”. La dona no deixa de seguir-los, tot i no ser jueva i ser dona, i malgrat la indiferència aparent del Mestre. És una dona desesperada per la filla “que està endimoniada i sofreix molt”. S'apropa a Jesús amb la tenacitat de voler-hi una trobada personal, i aconsegueix “prosternar-se davant d'ell” mentre insisteix a demanar-li ajut. Jesús se li adreça amb una duresa sorprenent: “No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets”.

“ Dona, gran és la teva fe! Que es faci tal com tu vols”

La dona accepta, d'entrada, la negativa i comprèn que el seu món no forma part de la missió primària de Jesús. Assumeix que Déu no és una màquina distribuïdora de gràcies, sinó un Pare que demana una relació autèntica i veritable, que passa per reconèixer també la pròpia pobresa personal. Aquesta dona, conscient d'això, mira Jesús de fit a fit i li diu: “És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos”. Posa Jesús entre l'espasa i la paret, podríem dir, i Ell es commou per la humilitat de qui en té prou amb les engrunes. Fins i tot els seus crits inicials expressen la seva fe quan li diu: “Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi”.

“ Dona, gran és la teva fe! Que es faci tal com tu vols”

La seva gran fe està cisellada als Evangelis per alguns verbs: la dona surt i va cap a Jesús; crida; plora; demana pietat; el reconeix com a Senyor i es prosterna davant seu; es manté ferma persistentment amb la certesa que per al Senyor l'aparentment impossible és possible; respon a la duresa de Jesús amb una lògica impecable. Amor maternal i confiança són els seus punts forts. “I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla”.

Aquesta Paraula és una mena de fotografia d'una fe viva i operativa en una persona creient. I alhora mostra el treball i el camí fets per les primeres comunitats cristianes –a les quals l'evangelista Mateu s'adreça– en la seva obertura al món no jueu, que cercava i podia també tenir una gran fe.

“ Dona, gran és la teva fe! Que es faci tal com tu vols”

Com hem vist que succeí amb la dona cananea, “també la nostra fe pot ser posada a prova per una dificultat imprevista, per algun fet inesperat que entrebanca els nostres projectes, per una

malaltia greu, pel perllongament d'una situació que ens fa patir"^[1], i –podríem afegir– per la manca de pau en el món, per les injustícies estructurals, pel planeta greument malalt, pels conflictes familiars i socials... I una de les nostres febleses podria ser la poca perseverança o una escassa confiança. "Déu permet que la nostra fe travessi situacions difícils i, a vegades, fins i tot absurdes, perquè vol purificar-la. Desitja que ens hi abandonem veritablement, creient que el Seu amor és molt més gran que no pas els nostres projectes, desitjos i expectatives"^[2].

Així ho va experimentar en Saliba, un jove sirianès. Tot li portava a creure que hauria de fugir d'Homs, la seva ciutat, i separar-se dels seus pares, massa grans. La botiga del pare, vidrier, havia estat destruïda per la guerra en una ciutat destrossada. Com altres joves, en Saliba estava temptat d'anar-se'n i de refer la seva vida en un altre lloc, però no es va voler rendir. Amb vint-i-dos anys i la tossuderia de qui no s'està de fer tot el possible pel seu poble ferit, va aprofitar l'ocasió que li oferia el projecte RestarT ^[3] per obrir una botigueta de formatges, iogurt i mantega, elaborats a casa per la mare, a més de llegums, oli, espècies i cafè. Ja té un frigorífic i un generador de corrent. Amb l'ajuda del pare, els dies que la botiga està tancada, reparteix paquets de menjar a famílies sense recursos.^[4]

Victoria Gómez i l'equip de la *Paraula de vida*

De l'1 al 6 d'agost se celebra a Lisboa la XXXVII Jornada Mundial de la Joventut, amb el lema "Maria se n'anà de pressa" (Lc 1,39). En el missatge d'invitació als joves, el Papa explica: «La Mare del Senyor és model dels joves en moviment, no immòbils davant el mirall contemplant la seva pròpia imatge o "atrapats" a les xarxes. Ella estava completament orientada cap a l'exterior». I desitja que la JMJ sigui un moment per redescobrir junts «l'alegria de l'abraçada fraternal entre els pobles i entre les generacions, l'abraçada de la reconciliació i la pau, l'abraçada d'una nova fraternitat missionera!».

^[1] C. Lubich, Paraula de Vida - Juny 1994, a *Ciutat Nova* 6/1994.

^[2] *Ibídem*.

^[3] <https://www.amu-it.eu/progetti-int/restart-ripartire-per-restare/>.

^[4] <https://www.Unitedworldproject.org/workshop/siria-il-minimarket-di-saliba-alzera-presto-la-serranda/>.